LIBRIS | We know books

Dean Koontz

Noaptea lui Odd

Traducere din limba engleză și note
LIVIU RADU

editura rao

LIBRIS | We know books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KOONTZ, DEAN R.
Noaptea lui Odd / Dean Koontz; trad.: Liviu Radu. –
Bucureşti: Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-8255-17-0

I. Radu, Liviu (trad.)

821.111-31 = 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DEAN KOONTZ
Odd Hours
© 2008 by Dean Koontz
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-8255-17-0

A patra carte cu aventuri ale lui Odd este dedicată lui

Bruce, Carolyn şi Michael Rouleau

Lui Michael pentru că îşi face părinţii să fie mândri de el.

Lui Carolyn pentru că îl face fericit pe Bruce.

Lui Bruce pentru că mi-a fost un sprijin de nădejde atâţia ani – şi pentru că ştie cu adevărat ce înseamnă să iubeşti un câine bun.

LIBRIS | We know books

UNU

E doar viață. Trecem cu toții prin ea.

Nu toți terminăm călătoria în aceleași condiții. De-a lungul drumului, unii își pierd picioarele sau ochii în accidente sau în conflicte, în timp ce alții străbat anii fără să aibă vreun motiv de supărare mai serios decât vreo zi în care părul nu-i stă bine pieptănat...

Am încă amândouă picioarele și amândoi ochii, chiar și părul meu arăta în regulă atunci când m-am trezit în dimineața aceea de miercuri, spre sfârșitul lunii ianuarie. Dacă m-aș fi întors în pat șaisprezece ore mai târziu, după ce-mi pierdusem tot părul și doar atât, aș fi considerat ziua aceea un triumf. Chiar dacă aș fi avut cu câțiva dinți mai puțin, tot aș fi considerat-o un triumf.

Când am ridicat jaluzelele de la fereastra dormitorului, cerul jos era cenușiu și apăsător, fără vânt și nemișcat, dar purtând în el o promisiune de schimbare.

Conform celor spuse la radio, în Ohio se prăbușise un avion, în timpul nopții. Pieriseră sute de oameni. Singurul supraviețuitor, un copil de zece luni, fusese găsit nevătămat pe un scaun aproape distrus, aflat pe un câmp plin de resturi arse și îndoite.

În timpul dimineții, sub cerul plin de așteptări, valuri lente, indolente, se târau obosite către țărm. Pacificul era cenușiu și plin cu umbre ca de tuș, de parcă animale sinuoase, cu forme fantastice, ar fi înotat chiar sub suprafața sa.

LIBRIS We know books

În timpul nopții mă trezisem de două ori dintr-un vis în care marcea curgea roșie, iar marca era învăluită de-o lumină îngrozitoare.

Dacă visul ar fi continuat, sunt sigur că ar fi fost și mai înfiorător. Problema e că puține dintre coșmarurile mele se dovediseră a fi adevărate și că muriseră oameni.

În timp ce pregăteam micul dejun pentru patronul meu, la radioul din bucătărie se transmise știrea că adepții jihadului care capturaseră în ziua anterioară o navă oceanică în Mediterana începuseră să-i decapiteze pe pasageri.

Încetasem cu ani în urmă să privesc programele de știri de la televizor. Pot să suport cuvintele și cunoștințele pe care le transmit acestea, dar imaginile mă întorc pe dos.

Din cauză că suferă de insomnie și se culcă în zori, Hutch mănâncă micul dejun la amiază. Mă plătea bine și era amabil, așa că găteam după programul lui, fără să mă plâng.

Hutch lua masa în sufragerie, în care draperiile erau întotdeauna trase. Nu rămânea neacoperită nici o porțiune luminată de geam.

Hutch urmărea deseori un film în timp ce mânca, zăbovind la cafea până apărea genericul filmului. În ziua aceea preferase să nu urmărească știrile prin cablu și să-i privească pe Carole Lombard și pe John Barrymore în *Twentieth Century*[1].

Avea optzeci și opt de ani și se născuse în epoca filmelor mute, pe când Lillian Gish și Rudolph Valentino erau vedete, iar pentru că fusese mai apoi un actor de succes, Hutch credea mai puțin în cuvinte decât în imagini și se cufunda în fantezii.

Lângă farfuria lui se afla o sticlă cu gel dezinfectant Purell. Hutch își spală cu el mâinile nu numai înainte și după ce mănâncă, ci și în timpul mesei, cel puțin de două ori.

Ca majoritatea americanilor din primul deceniu al noului secol, Hutch se teme de orice, cu excepția celor de care ar trebui să se teamă.

[1] Comedie din 1934 (n.tr.)

Când programele de știri de la televizor povestesc despre celebrități bete, drogate, criminale sau țicnite din alte cauze – lucru care se întâmplă probabil de două ori pe an – completează uneori scurtele pauze cu o informație senzațională despre o bacterie rară, mâncătoare de carne.

Ca urmare, Hutch se teme să nu se molipsească de microbul cel nesățios. Din când în când, se ghemuiește, ca un personaj mohorât dintr-o povestire de Poe, în salonul luminat de becuri, meditând la soarta sa, la vulnerabilitatea cărnii, la pofta insațiabilă a dușmanului său microscopic.

Se teme în principal că s-ar putea să-i fie mâncat nasul.

Cu multă vreme în urmă, fața sa fusese celebră. Deși timpul îl deghizase, Hutch se mândrește totuși cu înfățișarea lui.

Văzusem câteva dintre filmele lui Lawrence Hutchinson, din anii 1940 și 1950. Îmi plăcuseră. Hutch fusese o prezență impresionantă pe ecran.

Din cauză că nu mai apăruse pe ecran de cinci decenii, era mai puțin cunoscut ca actor decât ca autor de cărți pentru copii, cu un iepure fanfaron numit Nibbles[1]. Spre deosebire de creatorul său, Nibbles era neînfricat.

Banii obținuți din filme, din drepturi de autor și din obiceiul de a privi cu o bănuială paranoică ocaziile de a investi, făcuseră ca Hutch să fie, la bătrânețe, în siguranță din punct de vedere financiar. Cu toate acestea, era îngrijorat că o creștere explozivă a prețului petrolului – sau o prăbușire totală a lui – ar duce la o criză financiară mondială, care l-ar lăsa fără nici un bănuț.

Casa lui era cu fața spre drumul de pe faleză, spre plajă, spre ocean. Făceai mai puțin de un minut până la locul în care valurile se spărgeau de țărm.

În decursul anilor, Hutch ajunsese să se teamă de mare. Nu suporta să doarmă în partea de vest a casei, de unde putea să audă valurile târându-se de-a lungul țărmului.

[1] De la *nibble*, „a ciuguli" (n.tr.)

LIBRIS We know books

Ca urmare, fusesem găzduit în apartamentul principal, cel îndreptat spre ocean, din fața casei. Hutch dormea într-o cameră pentru oaspeți, din spate.

La o lună după ce sosisem în Magic Beach – cu ceva mai mult de o lună înainte de visul cu mareea roșie –, mă angajasem ca bucătar al lui Hutch, având și slujba de șofer în rarele ocazii când acesta voia să iasă.

Experiența mea de la Pico Mundo Grill îmi ajutase. Dacă poți să faci cartofi prăjiți care provoacă o adevărată inundație din glandele salivare, să frigi bacon încât să fie crocant ca un pișcot, fără să-l usuci, și să faci clătite dense ca o budincă, dar atât de pufoase încât să existe riscul să-și ia zborul din farfurie, poți să-ți găsești oricând de lucru.

În după-amiaza aceea de sfârșit de ianuarie, la patru și jumătate, când am intrat în salon împreună cu Boo, câinele meu, Hutch stătea în fotoliul său favorit, zgâindu-se la televizor, căruia îi oprise sonorul.

– Știri rele, domnule?

Vocea sa profundă, plină, avea câte o notă neliniștită în fiecare silabă:

– Marte se încălzește!

– Noi nu trăim pe Marte.

– Se încălzește în același ritm ca Pământul.

– Plănuiți să vă mutați pe Marte ca să fugiți de încălzirea globală?

Hutch arătă spre crainicul mut de la televizor.

– Asta înseamnă că soarele e cauza ambelor încălziri și că nu se poate face nimic. Nimic!

– Ei bine, domnule, mai rămâne Jupiter sau ce altă planetă s-o afla dincolo de Marte.

Hutch se uită la mine cu ochii săi de-un cenușiu luminos, care exprimaseră hotărâre implacabilă atunci când interpretase procurori decișI să facă ordine sau militari curajoși.

– Tinere, cred că uneori ești de dincolo de Marte.

– Vin din Pico Mundo, California, un loc prea puțin exotic. Domnule, dacă nu aveți nevoie de mine, aș ieși să mă plimb un pic.

Hutch se ridică în picioare. Era înalt și subțire. Își ținea bărbia ridicată, dar își împinse capul înainte, ca un om care-și mijea ochii ca să vadă mai bine, probabil un obicei pe care și-l formase în decursul anilor de dinainte să se opereze de cataractă.

– Să ieși? zise el, încruntându-se în timp ce se apropia. Îmbrăcat așa?

Purtam tenișI, blugi și bluză de trening.

Hutch nu avea probleme cu artrita și rămânea suplu pentru vârsta sa. Se mișca plin de grijă și de precizie, ca și cum se aștepta în orice moment să i se fractureze ceva.

Nu era prima oară când îmi amintea de un stârc albastru, care mergea prin bălțile lăsate de maree.

– Ar trebui să-ți pui o jachetă. O să te alegi cu o pneumonie.

– Astăzi nu-i frig, l-am asigurat eu.

– Voi, tinerii, vă credeți invulnerabili.

– Nu și tânărul acesta, domnule. Am toate motivele să mă minunez că nu-s deja la o orizontală permanentă.

Hutch arătă spre cuvintele TRENUL MISTERULUI[1] de pe treningul meu și mă întrebă:

– Ce înseamnă?

– Nu știu. L-am găsit într-un magazin cu mărfuri la mâna a doua.

– N-am fost niciodată într-un asemenea magazin.

– N-ați pierdut mare lucru.

– Acolo fac cumpărături numai oamenii foarte săraci sau contează doar că-s reduceri de prețuri?

– Domnule, acolo sunt bine-venite toate păturile sociale.

– Atunci ar trebui să merg și eu într-o zi. Să fac o aventură din asta.

---

[1] Trenul Misterului este o siglă care apare într-o altă serie de romane ale lui Koontz, cea despre Christopher Snow (n.tr.)

LIBRIS | We know books

– N-o să găsiți un djinn într-o sticlă, am zis eu, făcând o referire la filmul său *Magazinul de antichități*.

– Nu mă îndoiesc că ești prea modern ca să crezi în djinni și alte chestii de felul ăsta. Cum poți să treci prin viață când n-ai nimic în care să crezi?

– Oh, cred în ceva.

Lawrence Hutchinson era mai puțin interesat de credința mea decât de sunetul vocii sale bine instruite.

– Am mintea deschisă pentru tot ce-i legat de supranatural.

Preocuparea sa de sine mi se părea simpatică. Și dacă era curios în privința mea, mi-ar fi fost dificil să-mi păstrez toate secretele.

– Prietenul meu Adrian White era însurat cu o ghicitoare care-și zicea Portentia, zise el.

Am făcut schimb de anecdote cu el:

– Am fost cu o fată pe care am cunoscut-o, Stormy Llewellyn, la un bâlci și am primit un cartonaș de la o mașinărie care ghicea viitorul, o mașinărie numită Mumia Țigănească.

– Portentia folosea un glob de cristal și trăncănea tot felul de aiureli, dar era cu adevărat ghicitoare. Adrian o adora.

– Pe cartonaș scria că eu și Stormy vom fi veșnic împreună. Dar n-a fost așa.

– Portentia putea să prezică ziua și ora morții unei persoane.

– V-a prezis și dumneavoastră, domnule?

– Mie nu. Dar a prezis moartea lui Adrian. Iar după două zile, la ora pe care Portentia o prezisese, ea l-a împușcat.

– Incredibil.

– Dar adevărat, te asigur, spuse Hutch și se uită spre o fereastră ce nu dădea spre mare și care, din această cauză, nu era acoperită de draperie. Fiule, nu ți se pare că-i vreme potrivită pentru un tsunami?

– Nu cred că tsunami are vreo legătură cu vremea.

– Simt că-i așa. Fii atent la ocean în timp ce te plimbi.

Apoi ieși ca o barză din salon și merse pe hol către bucătăria din spatele casei.

Am ieșit pe ușa din față – prin care Boo trecuse deja. Câinele mă aștepta în curtea înconjurată de gard.

O împletitură ca un arc înconjura poarta. Peste împletitura albă se înfășura bougainvillea purpurie, care făcea câteva flori chiar și în timpul iernii.

Am închis poarta în urma mea, iar Boo trecu prin ea, în timp ce eu am rămas locului o clipă, trăgând în piept aerul sărat, răcoros.

După ce petrecusem câteva luni în camera de oaspeți a abației St. Bartholomew, aflată sus, în Sierra, încercând să mă împac cu viața mea stranie și cu pierderile suferite, mă așteptasem să mă întorc acasă, în Pico Mundo, ca să petrec Crăciunul. În loc de asta, fusesem chemat aici, pentru un scop pe care nu-l știam în acel moment și pe care nu-l aflasem nici până acum.

Darul – sau blestemul meu – implica mai mult decât un vis profetic aparte. O intuiție irezistibilă mă duce uneori în locuri în care nu m-aș duce dacă aș avea de ales. Apoi aștept să aflu de ce.

Eu și Boo ne-am îndreptat spre nord. Promenada de scânduri de pe faleza din Magic Beach, lungă de peste cinci kilometri, nu era din lemn, ci din ciment. Dar orașul îi zicea promenadă de scânduri.

În zilele astea, cuvintele sunt maleabile. Împrumuturile mici, făcute să aducă oamenii la disperare din cauza dobânzilor exorbitante, sunt numite avans la plată. Un hotel șic împreună cu un cazinou prăpădit se numește centru de odihnă. Orice asamblare de imagini frenetice, muzică proastă și intrigă incoerentă se numește film important.

Eu și Boo am urmat pasarela de beton. Boo este o corcitură de ciobănesc german, și e complet alb. Luna care trece dintr-o parte în alta a orizontului nu se mișcă mai tăcută decât Boo.

Numai eu îl văd, pentru că-i un câine fantomă.

Eu văd spiritele morților care nu se îndură să plece din această lume. Dar din câte știu eu, animalele sunt întotdeauna grăbite să treacă în lumea care urmează. Boo este unic.

LIBRIS We know books

Faptul că n-a plecat reprezintă un mister. Morții nu vorbesc, nici câinii, deci tovarășul meu canin se supunea de două ori jurământului tăcerii.

Poate rămăsese în lumea aceasta pentru că știa că voi avea nevoie de el, într-un anumit moment de criză. Nu trebuia să zăbovească aici prea mult timp, pentru că am parte frecvent de necazuri.

În dreapta, după patru cvartale de case pe malul mării, urmau magazine, restaurante și hotelul Magic Beach, cu trei etaje, cu pereții albi și tende cu dungi verzi.

În stânga, plaja se oprea într-un parc. În după-amiaza fără soare, palmierii nu aruncau umbră pe peluză.

Cerul jos și aerul rece îi descurajaseră pe cei care se plimbau pe plajă. Nu stătea nimeni pe băncile din parc.

Cu toate acestea, intuiția îmi spunea că ea trebuie să fie acolo, nu în parc, ci stând în afara acestuia, lângă mare. Ea fusese în visul meu cel roșu.

Cu excepția plescăitului valurilor leneșe, ziua era tăcută. Cascadele de frunze de palmier așteptau o briză care să le facă să șoptească.

Trepte late duceau la chei. Fiind fantomă, Boo nu scoase nici un zgomot mergând pe scândurile uzate de vreme. Iar eu, fiind o fantomă în devenire, eram tăcut, cu tenișii mei.

La capătul cheiului, pasarela se lărgea într-o platformă de observație. Telescoape cu monede ofereau imagini ale navelor în trecere, ale liniei de coastă și ale portului pentru iahturi, aflat la vreo patru kilometri spre nord.

Doamna Clopotului stătea pe ultima bancă, privind orizontul, acolo unde cerul ca un insectar întâlnea marea sumbră, într-o îmbinare fără cusătură.

M-am rezemat de balustradă și m-am prefăcut că meditez la mersul independent de timp al valurilor. Am zărit cu coada ochiului că ea părea să nu-și fi dat seama de sosirea mea, ceea ce mi-a permis să-i privesc profilul.

Nu era nici frumoasă, nici urâtă, dar nu era nici banală. Trăsăturile ei nu erau ieșite din comun, avea pielea albă, dar prea palidă, însă avea o înfățișare atrăgătoare.

Interesul meu față de ea nu era romanțios. Peste ea plutea un voal de mister și bănuiam că secretele ei erau extraordinare. Curiozitatea mă atrăgea spre ea. Simțeam că se putea să aibă nevoie de un prieten.

Deși femeia apăruse în visul meu cu mareea roșie, era posibil ca visul acela să nu fie profetic. Era posibil ca femeia să nu moară.

O mai văzusem aici, în diferite ocazii. Schimbaserăm câteva cuvinte în trecere, majoritatea comentarii despre vreme.

Știam că nu-i moartă, pentru că vorbea. Uneori îmi dau seama că am de-a face cu o fantomă doar când imaginea dispare sau când trece printr-un zid.

În alte ocazii, când morții fuseseră asasinați și doreau să-i aduc pe ucigași în fața justiției, se materializau cu rănile la iveală. Când mă confruntam cu un bărbat a cărui față implodase din cauza impactului unui glonț sau cu o femeie care-și ducea în brațe capul retezat, îmi dădeam seama la fel de iute ca oricine că sunt în compania unei stafii.

În visul meu recent, stăteam pe o plajă, iar pe nisip mișunau șerpi de lumină apocaliptică. Marea se agitase când un leviatan strălucitor se ridicase din adâncuri, iar cerul fusese acoperit de nori roșii și portocalii ca flăcările.

Spre vest, Doamna Clopotului, suspendată în aerul de deasupra mării, plutise către mine, cu brațele încrucișate la piept, cu ochii închiși. Când ajunsese mai aproape, ochii i se deschiseseră și am zărit în ei reflectarea a ceea ce se afla în spatele meu.

Fugisem de două ori de viziunea care se afla în ochii ei și mă trezisem de două ori fără să-mi amintesc viziunea aceea.

Acum m-am îndepărtat de balustrada cheiului și m-am așezat lângă ea. Pe bancă era loc pentru patru persoane, iar noi ocupam capetele ei.

LIBRIS | We know books

Boo se încolăci pe pasarelă şi-şi rezemă bărbia pe pantofii mei. Simţeam greutatea capului său pe picioarele mele.

Când ating un spirit, fie el câine sau om, mi se pare solid şi cald. Nu împrăştie frig sau miros de mort.

Continuând să privească marea, Doamna Clopotului nu spuse nimic.

Purta pantofi albi de sport, pantaloni de-un cenuşiu-închis şi un pulover larg, roz, cu mânecile atât de lungi, încât avea mâinile ascunse în ele.

Pentru că era mititică, starea ei era mai evidentă decât ar fi fost în cazul unei femei mai solide. Puloverul larg nu ascundea că era gravidă, cam în luna a şaptea.

N-o văzusem niciodată însoţită de cineva.

La gât avea un pandantiv, iar eu îi dădusem un nume legat de acesta. De un lanţ de argint atârna un clopot şlefuit de argint, de mărimea unui degetar. În ziua aceea lipsită de soare, bijuteria simplă era singurul obiect strălucitor.

Avea, probabil, vreo optsprezece ani, era deci cu trei ani mai tânără decât mine. Micimea ei o făcea să arate mai mult ca o fată decât ca o femeie.

Cu toate acestea, nu-mi trecuse prin cap să o numesc Fata Clopotului. Stăpânirea sa de sine şi comportarea calmă impunea să i se spună *doamnă*.

– Ai mai auzit vreodată o asemenea tăcere? am întrebat eu.

– Vine o furtună, răspunse ea, iar în vocea ei cuvintele plutiră uşor, aşa cum seminţele de păpădie sunt împrăştiate de răsuflarea verii. Presiunea dinaintea acesteia potoleşte vântul şi netezeşte valurile.

– Eşti meteorolog?

Zâmbetul ei era plăcut, lipsit de prejudecăţi şi de artificialitate.

– Sunt doar o fată care gândeşte prea mult.

– Mă numesc Odd Thomas.

– Da, zise ea.

Eram pregătit să-i explic natura disfuncţională a familiei mele care avusese ca rezultat numele meu – aşa cum făcusem de nenumărate ori până atunci –, dar am fost surprins şi dezamăgit că ea nu-mi puse nici una dintre întrebările obişnuite.

– Ştii cum mă cheamă? am întrebat eu.

– Aşa cum şi tu ştii cum mă cheamă pe mine.

– Dar nu ştiu cum te numeşti...

– Eu sunt Annamaria, spuse ea. Într-un singur cuvânt. Puteai să-mi fi ştiut numele.

– Am mai discutat, am recunoscut eu, confuz. Dar sunt sigur că nu ne-am prezentat niciodată.

Ea se mulţumi să zâmbească şi să clatine din cap.

O scânteiere albă se arcui pe cerul mohorât: un pescăruş zburând către ţărm, în timp ce după-amiaza îşi pierdea lumina.

Annamaria îşi trase mânecile lungi ale puloverului, scoţând la iveală mâinile ei frumoase. Ţinea în cea dreaptă o piatră transparentă, de mărimea unui strugure mare.

– E o bijuterie? am întrebat eu.

– Sticlă de mare. E un fragment dintr-o sticlă, care a fost purtată în jurul lumii şi a ajuns înapoi, nemaiavând margini tăioase. Am găsit-o pe plajă, spuse ea, întorcând ciobul între degetele ei subţiri. Ce crezi că înseamnă?

– Trebuie să însemne ceva?

– Mareea spăla nisipul, făcându-l neted ca pielea unui prunc, iar când apa se trăgea înapoi, sticla părea că se deschide ca un ochi verde.

Ţipetele păsărilor sfâşiară tăcerea şi m-am uitat în sus, să văd trei pescăruşi agitaţi care zburau către ţărm.

Strigătele anunţară tovărăşie: se auziră paşi pe chei, în spatele nostru.

Trei bărbaţi, de aproape treizeci de ani, veniră către capătul de nord al platformei de observaţie. Se uitau la coasta dinspre portul îndepărtat.

Cei doi cu pantaloni kaki şi jachete matlasate păreau să fie fraţi. Păr roşu, pistrui. Urechi proeminente ca mânerul unei halbe de bere.